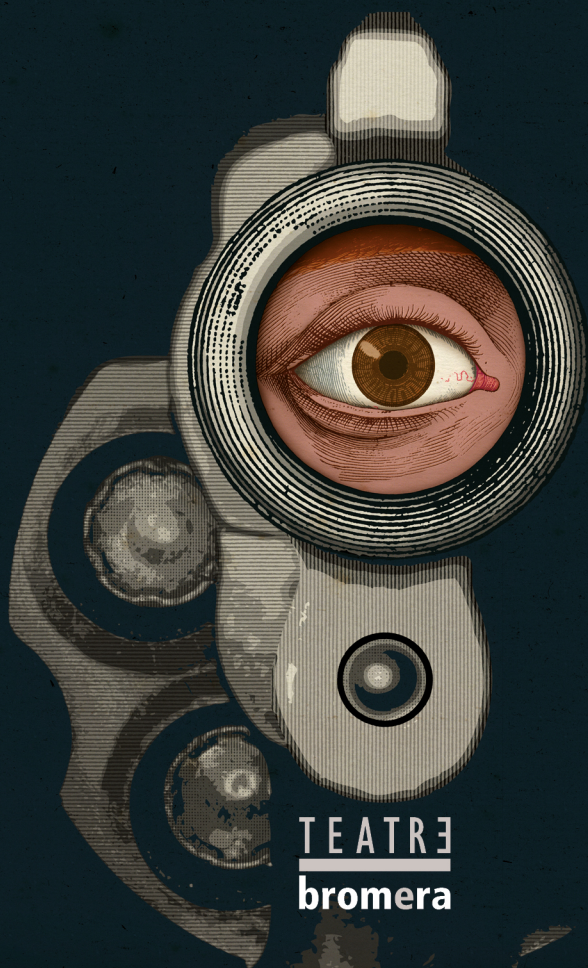

L'increïble assassinat d'Ausiàs March

Anna Marí i Daniel Tormo

Introducció / Rodolf Sirera

TEATRE
bromera

ESCENA 0
LA CAMPANYA DE LA POLICIA NACIONAL

(Veiem aparèixer ALFONS a boca d'escenari. Va vestit de policia nacional del temps actual. S'adreça al públic.)

ALFONS. Bon dia. Gràcies per haver acudit a aquest segon dia de les jornades informatives de la Policia. És molt important per a nosaltres que conegueu el nostre treball. No estem només per a pegar garrotades, també resollem crims. És una obvietat que de vegades cal recordar. Per això volem donar les gràcies als espais que ens acullen i que ens permeten mostrar-vos, durant aquests dies, part del que fem.

Hui ens trobem en un teatre, perquè no hi havia millor espai per a mostrar la reconstrucció d'un cas d'assassinat. Un cas que, malauradament, va quedar sense resoldre. Per a nosaltres és la primera vegada que fem una reconstrucció de l'escenari del crim en un escenari com aquest, en un escenari de teatre.

Vos recorde que està totalment prohibit utilitzar els telèfons mòbils, i no només el so, tampoc vull veure cap llumeneta. No tindrem problemes a l'hora de convidar immediatament la persona que moleste

a abandonar la sala. Ací no estem per a favades i vos demane respecte.

En nom del cos de Policia Nacional, vos done les gràcies per estar ací. És molt important per a nosaltres que conegueu el nostre treball. I per a vosaltres també.

(Sona una música. És l'antic himne de la Policia Nacional. En escoltar-lo ALFONS ix de l'escenari.)

ESCENA 1

L'OBERTURA DEL CAS (PRIMERA PART)

(Som a una comissaria de policia. Sona en un karaoke l'antic himne de la Policia Nacional. Veiem JOANA agafada al micro del karaoke i cantant amb entusiasme.)

JOANA. ¡Cuerpo Nacional de Policía
siempre dispuesto al servicio de España,
protector del ciudadano, de la Paz
y de nuestra Democracia!

(Entra ALFONS.)

ALFONS. Prou, Joana! Prou! T'he dit mil vegades que
no utilitzes el karaoke de Martínez per a cantar a la
comissaria! Els veïns pensaran que no estem bé!

JOANA. Ah, però és que estem bé?

ALFONS. No pots cantar i prou. A més, eixe himne ja no
és l'oficial, ja no som el «Cuerpo Nacional de Policía»,
som només la «Policia Nacional»!

JOANA. Vols que et cante l'himne nou? *(Engega el karaoke i, embogida, comença a cantar de nou. ALFONS s'ho mira amb incredulitat.)*

¡Policía Nacional,
mi corazón no conoce el desaliento,
tesón de hierro sostiene los cimientos,
de la concordia el respeto y la igualdad!

ALFONS. (*Li agafa el micro i atura el karaoke.*) Prou! Para!
No pots cantar ací, no pots cantar!

JOANA. Tu no pots manar-me que no cante, Alfons. Ets inspector de policia igual que jo, tenim el mateix rang!

ALFONS. És una ordre d'un superior. Ho va dir el comisari Tordera ben claret, Joana. No es pot cantar a la comissaria, no es pot cantar! Te'n recordes?

JOANA. El comissari Tordera s'ha posat seriós des que apareix a novel·les policíiques i al programa de la tele eixe dels policies. Abans no li importava si cantàvem o si féiem punt de ganxo.

ALFONS. Hem de donar una bona imatge, Joana. Des de fa un temps no se'ns mira molt bé... Sobretot des de les càrregues aquelles contra els okupes, els estudiants i tota la mandanga...

JOANA. (*Rient irònica.*) Bé, tractaré de cantar només a karaokes que complisquen la normativa... Què tenim hui?

ALFONS. (*Consulta uns documents.*) S'ha de preparar el dispositiu del partit de futbol del cap de setmana, però Tordera vol que aquesta vegada se n'encarregue Martínez. A nosaltres ens toca fer el seguiment d'una denúncia d'assetjament.

JOANA. Un altre maltractador?

ALFONS. No ho sabem molt bé, el cas és una mica estrany... Tot sembla un cas d'assetjament, però el presumpte delinqüent també vol que la víctima canvie el contingut d'uns documents.

JOANA. Documents empresarials, escriptures de propietat?

ALFONS. Partitures i lletres de cançons.

JOANA. I per això ens molesten? Deuen ser coses d'artistes, estan tots bojos...

ALFONS. Curiós que això ho digues tu...

JOANA. Eh?

ALFONS. Tu no volies ser artista?

JOANA. Sí, volia ser cantant però soc policia. D'acord?
Per això els tinc mania.

ALFONS. La nostra denunciant també és una cantant...
D'eixes que componen les lletres i les músiques.

JOANA. Cantautora.

ALFONS. Això. Bé, és un cas que s'ha d'investigar perquè sembla que la cosa ja dura un temps. Abans era una relació cordial, sembla que el presumpte assetjador li enviava material literari.

JOANA. Què li enviava?

ALFONS. A veure... Tinc ací còpies del que li enviava.
Mira...

JOANA. Són... lletres de cançons? Són... com poesies antigues.

ALFONS. Sí, li enviava poesies antigues, poesies d'Ausiàs March.

JOANA. Ausiàs March el de l'avinguda Ausiàs March?

ALFONS. Sí, supose.

JOANA. No sabia que era un poeta.

ALFONS. I qui creies que era?

JOANA. No sé... un home antic... de l'època... antiga.
De l'antigor.

ALFONS. Ehem... Sí. Bé. Es veu que la cantant ha utilitzat a les seues cançons algunes d'eixes lletres que li enviava l'assetjador. Però des de fa uns dies els correus i cartes s'han multiplicat, i l'assetjador exigeix el canvi del contingut dels documents.

JOANA. De les partitures.

ALFONS. Sí. Eixa insistència perquè la víctima canvie partitures i lletres ens obliga a intervindre. Parlem d'una cantant o cantautora conegudeta, i ja saps com de perillosos poden ser els fans. Açò pot convertir-se en un problema d'ordre públic...

JOANA. És famosa?

ALFONS. En certs àmbits sí. És d'eixes modernes en els concerts de la qual supose que el públic es fuma algun porret...

JOANA. Alfons! Quins prejudicis tens tu, per favor! Si vols veure drogues, ves als banys de llocs teòricament més respectables. Ves als jutjats, ves al parlament, i veuràs quina sorpresa t'emportes...

ALFONS. Què vols dir?

JOANA. Res. Com has dit que li deien a la cantant?

ALFONS. No ho he dit. Es diu Lucrècia.

JOANA. Ah! Clar que la conec! I m'agrada molt! És la que canta... «M'abandona l'esperança i em gua-

nya la por del mal que tem: que em deixes d'estimar...»

(Comença a cantar JOANA, però l'escena es transforma en un concert de LUCRÈCIA davant del públic.)

ESCENA 2
PRESENTACIÓ DE LA CANTANT

(Assistim a un fragment de la cançó d'èxit de la cantant LUCRÈCIA basada en el poema 54 d'Ausiàs March.)

LUCRÈCIA. M'abandona l'esperança i em guanya la por del mal que tem: que em deixes d'estimar. Qui senta seguretats és perquè no en sap, d'amors. L'amor és un viatge que et transporta cap a algú, algú que acaba sent tu. Com voleu que no tema la mala sort que s'acabe aquest viatge?

ESCENA 3
L'OBERTURA DEL CAS (SEGONA PART)

(De nou a la comissaria segueix la investigació.)

ALFONS. La denunciant diu que aquesta setmana ha rebut noranta-set correus electrònics, cinquanta-huit cartes per correu postal i assegura que ahir li va arribar un colom missatger, que va entrar pel balcó de casa seua i li va deixar una nota a la taula del menjador.

JOANA. Estàs de conya?

ALFONS. No, tot és veritat. Fixa't, aquesta és la nota que li va deixar el colom missatger.

JOANA. *(Llig la nota.)* «Com t'atreveixes a eliminar la rima del poema 54? A més de llevar la rima, descervellada, has destrossat el text. No pots dir "l'amor és un viatge que transporta cap a algú". Quina bajanada és eixa? Al poema original diu "per molt amar en un altre mi em transporte". Veus la diferència? Canvia-ho ja o te'n penediràs!» Vaja, està com una cabra...

ALFONS. Per això ens hem de posar les piles. Una persona que fa això, a més de demostrar ser un excèntric, és que ha perdut els papers. La majoria de comunicacions van encaminades a tractar que Lucrècia canvie la lletra d'eixa cançó tan coneguda.

JOANA. (*Taral·leja la cançó.*) «M'abandona l'esperança i em guanya la por del mal que tem: que em deixes d'estimar...»

ALFONS. Sí, eixa, no cal que me la tornes a cantar.

JOANA. Heu fet un seguiment de l'IP de l'ordinador des d'on s'han enviat els correus electrònics?

ALFONS. Què és això de l'IP?

JOANA. Tu també ets del temps dels coloms missatgers, Alfons...

ALFONS. Que graciosa, l'experta en delictes informàtics ets tu, Joana. Jo prou tinc amb el que tinc...

JOANA. Veus que senzill? És un rastreig molt simple, aquest, la gent no sap com de fàcil és que l'agafem quan fa coses que no toca a Internet... A veure: la majoria d'eixos correus venen des d'un polígon industrial als afores de la ciutat. Sí... fixa't. Segons diu ací... han estat enviats des d'una fusteria. A veure que la comprove... Sí, és una fusteria que va obrir fa molt poc de temps.